

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 615/2023
06.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелица Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против туженог „Zlatex-SRB“ д.о.о. Београд - Гроцка, чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2619/22 од 30.09.2022. године, у седници већа одржаној 06.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2619/22 од 30.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 38/21 од 05.04.2022. године, исправљеном решењем истог суда од 17.05.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништав споразум о престанку уговора о раду, којим је престао радни однос тужиље код туженог. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је код туженог засновала радни однос на неодређено време, те да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 11.01.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2619/22 од 30.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П1 38/21 од 05.04.2022. године, исправљена решењем истог суда од 17.05.2022. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП) у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је запослена код туженог на неодређено време на радном месту ..., почев од 12.09.2018. године и од почетка радног односа била је пријављена на обавезно социјално осигурање запослених. Споразум о престанку уговора о раду од 11.01.2021. године, који је саставио директор туженог, тужилца никада није потписала, а поводом истог против законског заступника туженог је поднета кривична пријава Основном јавном тужилаштву у Вршцу због основане сумње да је извршио кривично дело фалсификовање исправе.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, применом члана 177. став 1. Закона о раду, будући да је тужилца имала статус запослене код туженог по уговору о раду и да је код туженог остваривала сва права из радног односа. Стога, тужилца ужива судску заштиту у радном спору траженим утврђењем да јој је радни однос незаконито престао по споразуму са послодавцем, односно да је оспорени споразум незаконит (ништав), па су неосновани супротни наводи ревизије.

Један од разлога за престанак радног односа запосленог из члана 175. Закона о раду јесте и споразум између запосленог и послодавца, који сагласно члану 177. истог закона мора изражавати сагласност воље уговорних страна. Одредбом члана 177. Закона о раду прописано је да радни однос запосленог може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази остваривању права за случај незапослености. С обзиром да се ради о двостраном уговору, за оцену његове пуноважности морају се имати у виду и одредбе Закона о облигационим односима према којима је уговор је закључен када су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора (члан 26.) и оног часа када понудилац прими изјаву понуђеног да прихвата понуду (члан 21. став 1.).

Полазећи од садржине наведених одредби Закона, а имајући у виду да споразуму о престанку радног односа није претходила понуда за закључење уговора и да оспорени споразум не садржи потпис тужилце, правилна је оцена суда да исти не одражава вољу тужилце као запослене да јој радни однос код послодавца престане, те да је споразум не проиводи и да је зато тужилца радни однос незаконито престао по споразуму са послодавцем.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе, али налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари. Ово из разлога што указивање ревидента на наводно неостваривање резултата рада од стране тужилце, те њену неукост и несарадљивост може бити основ престанка радног односа по вољи послодавца (а не по споразуму) и то применом отказних разлога прописаних одредбама члана 179. Закона о раду и уз поштовање одговарајуће процедуре прописане одредбама тог Закона.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић